

1. **סאמי אבו שחאדה** [REDACTED]
2. **חנין זועבי** [REDACTED]
3. **אנטאנס שחאדה** [REDACTED]
4. **מחמוד מוואסי** [REDACTED]
5. **יוסף טאטור** [REDACTED]

ע"י עוה"ד מאיסאנה מוראני ו/או נארימאן שחאדה זועבי ו/או חסן ג'בארין ו/או סוהאד בשארה ו/או עדי מנסור ו/או סלאם ארשיד ואח' מעדאלה המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל ת"ד 8921 חיפה 31090, טל' 04-9501610; נייד: 0507456580 פקס' 04-950314; בדוא"ל: myssana@adalah.org

המבקש

- נגד -

1. **תחנת נצרת (עמקים צפון)**

בניין המסקובייה, נצרת
טלפון: 04-5028444; פקס: 04-6028488

המשיבה

ערר על תנאי שחרור ממעצר לפי סעיף 43 לחוק סדר דין פלילי

(סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996

מוגש בזה ערר על תנאי השחרור על העוררים כפי שנקבעו בהחלטת הקצין הממונה בתחנת המשטרה נצרת (העמקים) (להלן: "ההחלטות") אשר ניתנו ביום 9.11.2023 (תיק פלא 492459/2023). בהחלטתו הורה קצין החקירות, פקד אור יזרעאלי, על שחרורם של העוררים בהתאם הבאים:

- **העורר מס' 1, סאמי אבו שחאדה:** שוחרר בתנאי שלא להיכנס ל"ישוב מגורי הקורבן יישוב נצרת" לתקופה של 14 ימים עד לתאריך 23.11.2023.
- **העורר מס' 2, אנטאנס שחאדה:** שוחרר בתנאים שלא להיכנס לעיר נצרת במשך 14 ימים, עד לתאריך 23.11.23. עוד נטען כי השחרור בערובה בא להגן של שלומו של נפגע עבירה.
- **העוררת מס' 3, חנין זועבי:** שוחררה בתנאי שלא להיכנס ל"לאזור המעין ולתחנת נצרת" לתקופה של 14 ימים עד לתאריך 23.11.2023 ובה בעת בתנאי שתתייצב בתחנת המשטרה.
- **העורר מס' 4, מחמוד מוואסי:** שוחרר בתנאים הבאים: (1) לא לצאת מן הארץ ולהפקיד את הדרכון; (2) לא להיכנס לעיר נצרת לתקופה של 14 ימים עד לתאריך 23.11.23; (3) להימצא במעצר בית מלא לתקופה של 4 ימים עד לתאריך 13.11.23.
- **העורר מס' 5, יוסף טאטור:** שוחרר בתנאי שלא להיכנס לנצרת לתקופה של 14 ימים עד לתאריך 23.11.2023 ולהתייצב ביחידת המשטרה. לעניין תאריך ההתייצבות נרשם עוד כי על העורר "לא לצאת מ-הבית בין השעה 00:00 לשעה 00:00 לתקופה של 4 ימים עד לתאריך 13.11.2023".

== מצ"ב העתק מתנאי השחרור בערובה של העוררים והמסומנים כנספח א'.

בקשה לקיום דיון דחוף

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע את הדיון בערר זה בדחיפות במיוחד הן לנוכח חומרת הפגיעה בזכויות העוררים לחירות התנועה (שכן חלק מהם מצויים במעצר בית) והן בשל העדרן של עילות המצדיקות את שחרורם בתנאי של הרחקה מהעיר נצרת או הטלת מעצר בית עליהם.

לחילופין, בית המשפט הנכבד מתבקש להשהות את תנאי השחרור המוטלים על העוררים עד לקיום דיון בעניינם.

טענות העוררים בתמצית

בבסיס ערר זה שלוש טענות: ראשית, אי חוקיות הטלת תנאי השחרור לנוכח היעדר חשד סביר שהעוררים עברו את העבירות המיוחסות להם; שנית, היעדרה של עילת מעצר שתצדיק הטלת תנאי שחרור; שלישית ולחילופין, יטען כי התנאים המגבילים אשר הוטלו על העוררים אינם לתכלית ראויה והם גם לא מידתיים.

רקע

1. העוררים נמנים על הנהגת החברה הערבית. חלקם חברי כנסת לשעבר ואחרים בעלי תפקידים במפגלות פוליטיות ונציגים בוועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי בישראל – הגוף הפוליטי הייצוגי של החברה הערבית בישראל.
2. ביום 09.11.2023 בשעה 11:00 התקיימה עצרת מחאה בעיר נצרת, באזור כיכר המעיין. העוררים לקחו חלק בעצרת כאשר מספר כלל המשתתפים במחאה לא עלה על 50 איש.
3. יודגש כבר עתה כי מדובר **במחאה חוקית, שאינה מחייבת אישור או רישיון מאת המשטרה**. שכן, על פי הנחייה מס' 3.1200 של היועץ המשפטי לממשלה בעניין חירות ההפגנה (עודכנה לאחרונה בחודש ינואר 2022) ההפגנות אשר מצריכות אישור של המשטרה הן הפגנות שמתקיימים בהן התנאים הבאים: (1) חמישים איש או יותר; (2) המתאספים תחת כיפה השמיים כדי לשמוע נאום או הרצאה על נושא מדיני; (3) המתהלכים יחד או מתאספים כדי להלך יחד.
4. **תנאים אלה אינם מתקיימים בעניינינו**: המדובר הוא בעצרת מחאה, שבפני עצמה, ובמנותק משאלת מספר משתתפיה אינה טעונה רישיון משאין היא בגדר התאספות לצורך תהלוכה או שמיעת הרצאה בנושא מדיני. ואולם, לנוכח מספר המשתתפים בה, הנמוך מ-50 איש, הרי שגם נתון זה מוציא את האירוע מגדר אלו המחייבים רישיון (ראו ס' 8(ב) להנחיית היועמ"ש).
5. יחד עם זאת, ומטעמי זהירות ולאור התנהלות המשטרה והצהרות ראשיה בחודש האחרון, ביום 8.11.2023 פנה יו"ר ועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי בישראל, מר מוחמד ברכה, בצורה יזומה והודיע למפקד תחנת נצרת על קיומה של עצרת המחאה באמצעות הודעה שנשלחה אליו וזו לשונה:

" לכבוד מפקד תחנת משטרת נצרת
א.ג.

אני מודיע לך כי אנחנו נקיים משמרת מחאה (לא תהלוכה) בכיכר המעיין
בנצרת, מחר 2023\11\9 בשעה 11:00.
הודעה זו באה בהמשך למגעים שניהל אתכם בנושא, ראש עיריית נצרת מר
עלי סלאם.
במשמרת זו ישתתפו ח"כים וראשי רשויות ואנשי ציבור, שהינם חברי הנהגת
וועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי בישראל, ואשר מספרם הכולל של
המשתתפים אינו עולה על חמישים אדם, ועל כן משמרת זו אינה חייבת רישיון
ע"פ החוק.
אני מבקש שהמשטרה לא תפריע לקיומה של המשמרת.

על החתום
מוחמד ברכה
יו"ר וועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי בישראל.
2023\11\8
טלפון [REDACTED]
Mail: mbarakeh2010@gmail.com

6. חרף האמור, ועם תחילת המחאה, שוטרים פיזרו את עצרת המחאה בצורה אלימה, מייד עיכבו את
חמשת העוררים ממקום המחאה, והובילו אותם לתחנת המשטרה בנצרת. זאת ועוד, עיכבה
המשטרה את מר מוחמד ברכה, בעודו בדרכו לעצרת וטרם הגיע למקום.
7. לאחר מספר שעות ארוכות בהם עוכבו ונחקרו העוררים בתחנת המשטרה, הם שוחררו מהתחנה
בתנאים שקבע הקצין ואשר הוסברו בהרחבה לעיל.
8. יצוין כבר עתה כי עיכוב/מעצר של ההנהגה הערבית ושל חברי וועדת המעקב העליונה אינו עניין של
מה בכך ויש לו השלכות פוליטיות רבות במיוחד כאשר הוא נעשה בתקופה של מלחמה בה המשטרה
מסרבת לאשר הפגנות בחברה הערבית ומפזרת כל עצרת מחאה (חוקית שאינה דורשת רישוי)
בחברה הערבית אף ורק בגלל שהיא מביעה ביקורת על מדיניות הממשלה ביחס למלחמה בעזה
(ראו לעניין אירוע זה: מאמר המערכת של הארץ **פגיעה בזכות למחאה**
[https://www.haaretz.co.il/opinions/editorial-articles/2023-11-10/ty-article-
opinion/0000018b-b515-dea2-a9bf-f59f7c0c0000](https://www.haaretz.co.il/opinions/editorial-articles/2023-11-10/ty-article-opinion/0000018b-b515-dea2-a9bf-f59f7c0c0000) (10.11.2023)); מאמר של הניו יורק
טיימס מהבוקר: [https://www.nytimes.com/live/2023/11/09/world/israel-hamas-war-
gaza/israeli-police-detained-five-arab-israeli-politicians-who-planned-a-vigil-against-
gaza-strikes-civic-groups-say?smid=url-share](https://www.nytimes.com/live/2023/11/09/world/israel-hamas-war-gaza/israeli-police-detained-five-arab-israeli-politicians-who-planned-a-vigil-against-gaza-strikes-civic-groups-say?smid=url-share).

ואלה הם נימוקי הערר:

מסגרת נורמטיבית:

9. סעיף 27(ד) לחוק המעצרים, הרלבנטי לענייננו, קובע את סמכותו של הקצין הממונה להורות על מעצר או על שחרור בערובה:

"(ד) בא אדם לתחנת המשטרה או הובא אליה כשאינו עצור, ומצא הקצין הממונה שקיימת עילת מעצר לפי סעיף 13, רשאי הוא, לאחר שהסביר לחשוד את שיקוליו, לעצור אותו או להטיל עליו ערובה.

10. סעיף 13 לחוק המעצרים קובע את התנאים למעצר חשוד עובר להגשת כתב אישום בעניינו, וזו לשונו:

"(א) שופט לא יצווה על מעצרו של אדם, אלא אם כן שוכנע כי **קיים חשד סביר שהאדם עבר עבירה**, שאיננה חטא, ומתקיימת אחת מעילות אלה:

(1) קיים יסוד סביר לחשש ששחרור החשוד או אי-מעצרו יביא לשיבוש הליכי חקירה או משפט, להתחמקות מחקירה מהליכי שפיטה או מריצוי עונש מאסר, או יביא להעלמת רכוש, להשפעה על עדים או לפגיעה בראיות בדרך אחרת;

(2) קיים יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

(3) בית המשפט שוכנע, מנימוקים מיוחדים שיירשמו, שיש צורך לנקוט הליכי חקירה שלא ניתן לקיימם אלא כשהחשוד נתון במעצר; בית המשפט לא יצווה על מעצר לפי עילה זו לתקופה העולה על 5 ימים; שוכנע בית המשפט שלא ניתן לקיים את הליך החקירה בתוך התקופה האמורה, רשאי הוא לצוות על מעצר לתקופה ארוכה יותר או להאריכו ובלבד ששך כל התקופות לא יעלו על 15 ימים.

(ב) שופט לא יצווה על מעצר לפי סעיף קטן (א), אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של קביעת ערובה ותנאי ערובה, שפגיעתם בחירותו של החשוד פחותה" (ההדגשה הוספה, פ' ח").

11. דהיינו, קיומם של שני התנאים, יסוד סביר לחשד בדבר ביצוע עבירה ועילת מעצר, הינם תנאים מקדימים בכדי שלקצין הממונה תהיה סמכות לשחרר חשוד בערובה, לרבות חלופת מעצר בדמות הרחקה ממקום מסוים (ראו: רינת קיטאי סנגירו **המעצר: שלילת החירות בטרם הכרעת הדין** 212 (התשע"א)).

12. הטענה המרכזית שביסוד ערר זה הינה כי לא היה מקום להתנות את שחרורם של העוררים בתנאים כלשהם. שכן, לא התקיימו בעניינם, מלכתחילה, תנאי סעיף 13 לחוק המעצרים, ובכלל זה חשד סביר לביצוע עבירה ועילת מעצר. ייטען כי ההחלטה על עיכובם/מעצרים של העוררים מלכתחילה אינה חוקית ומשכך אף ההחלטה על שחרורם בתנאים לוקה בהיעדר חוקיות. הכול כפי שיפורט ויבואר להלן.

א. מעצר לא חוקי בשל היעדר חשד סביר לביצוע העבירה

13. בהתאם לתנאי השחרור (נספח א' לעיל), העוררים מס' 1-3 חשודים בעבירה על הוראות ס' 216(א)(4) לחוק העונשין ואשר קובע כי "המתנהג במקום ציבורי באופן העלול להביא להפרת השלום" דינו מאסר

שישה חודשים. העוררים מס' 4-5 חשודים בעבירה על הוראות ס' 273 לחוק העונשין בעניין "הפרעה לשוטר במילוי תפקידו" וזאת בהקשר של פעילות השוטרים בפיזור עצרת המחאה.

14. מעצרים של העוררים אינו חוקי! שכן, התנהלות העוררים אין בה כל עבירה.

15. כפי שנאמר לעיל, עצרת המחאה בה נעצרו העוררים אינה טעונה אישור או רישיון מאת המשטרה. על כן, פיזור אף ורק בשל הסיבה שהיא התקיימה אינו חוקי ולפיכך המעצר שנגזר ממנו אינו אף הוא אינו חוקי. הסברה כאילו קיומה של עצרת מחאה והשתתפות בה מביאות כעניין שבהגדרה להפרת שלום הציבור אינה חוקית בעליל ואין להשלים איתה או לתת לה יד.

16. האמור לעיל מקבל משנה תוקף לאור פסק הדין של בית המשפט העליון אשר נתקבל בערב ההפגנה (בעניין בג"ץ 8007/23 מלפגת חד"ש נ' מפכ"ל המשטרה (פורסם במאגרים, 8.11.23). באותו עניין נידון הסירוב של המשטרה לאשר הפגנות באום אלפחם ובסחי'נין. לעניין זה חזר והדגיש בית המשפט כי אין מקום להגביל את חופש המחאה באופן גורף ולאסור על קיום מחאות בזמן מלחמה (פס' 17 לפסק דינו של השופט עמית).

17. בהקשר זה, לא למותר לציין כי העבירה לפי סעיף 216(א) (4) (המיוחדת לעוררים 1-3) לחוק העונשין חלה על התנהגות "במקום ציבורי באופן שעלול להביא להפרת השלום". על כן, קיומו של חשד סביר חל גם על המבחן ההסתברותי הגלום בסעיף. בבג"ץ 73/53 חברת "קול העם" בע"מ נגד שר הפנים, פ"ד ז 871 (1953) עמד בית המשפט על הפרשנות של המונח "עלול" לצורך הקביעה עם ניתן להגביל את חופש הביטוי מטעמים של שמירה על "שלום הציבור". שם, קבע בית המשפט כי המבחן ההסתברותי המגולם במונח "עלול" הוא של "ודאות קרובה", וזאת "להבדיל מינטייה סתם" (שם, בעמ' 887).

18. דהיינו, לצורך ביסוס קיומו של חשד סביר לקיומה של העבירה, אין די בכך להצביע על כוונה להשתתף בהפגנה או אף בארגונה. שכן, עצם הנוכחות בהפגנה אינו מלמד על התנהגות ש"עלולה" להפר את השלום. אלא, יש להראות גם שקיים מידע קונקרטי, הנוגע לעוררים, בדבר קיומה של ודאות קרובה להתרחשות התוצאה האמורה, וזאת כמובן במנותק משאלת קיומה של עילת מעצר (ראו להלן).

19. בענייננו, חשד סביר כאמור אינו מתקיים, לא כל שכן ביסוס עובדתי כלשהו ברמה של ודאות קרובה כי העוררים הפרו את השלום או תכננו להפר את השלום על פי סעיף 216(א) (1) לחוק העונשין.

20. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר עסקינן בהגבלות המוטלות על זכויות יסוד ראשונות במעלה כגון החירות האישית, חופש התנועה והחופש הביטוי הפוליטי שנמצא בגרעין של כבוד האדם.

21. גם בהקשר של העבירה של "הפרעה לשוטר במילוי תפקידו" (המיוחדת לעוררים 4 ו-5) מדובר "בעבירת הפגנה" אשר מייחסת לעוררים התנהלות הנוגעת להתרחשויות הקשורות לפיזור של ההפגנה. מאחר, וכאמור לעיל, שהפיזור של ההפגנה לא היה חוקי, הרי לא ניתן לייחס לעוררים עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ועל כן גם העיכוב שלהם אינו חוקי. עוד יצוין, כי עבירה זו לא יוחסה לעוררים מראש, ובעת מתן הייעוץ הוסבר שהחשדות סבות סביב ס' 216(א) (4) בלבד ואילו עבירה זו נוספה בדיעבד, דבר אשר מעיד אף הוא שאין חשד סביר לביצועה.

22. מעצרים של העוררים מלכתחילה היה מעצר לא חוקי, וזאת משלא התקיים בעניינם חשד סביר לביצוע עבירה, ודי בכך כדי להוביל למסקנה כי דין הערר להתקבל תוך הכרזה על בטלות התנאים שהוטלו על העוררים.

ב. בהיעדר עילת מעצר אין להטיל תנאים מגבילים

23. בהעדר חשד סביר לביצוע עבירה אין צורך לבחון את עילות המעצר. אך עם זאת, ומטעמי זהירות בלבד, נתייחס לעניין זה בקצרה. בהקשר זה, העוררים טוענים כי גם אם נניח כי קיים בעניינם חשד לביצוע עבירה – ולא כך הדבר – לא מתקיימת בעניינם עילת מעצר.

24. העוררים יטענו כי בעניינם לא מתקיימת העילה של שיבוש הליכי חקירה. שכן, מדובר באירוע של מחאה אשר התקיים והסתיים כבר וככל שנשארו פעולות חקירה הרי אין הן בנות-שיבוש.

25. באשר לעילת המסוכנות, עצם השתתפות בעצרת מחאה (חוקית!) אינו יכול לבסס טענה בדבר קיומה של מסוכנות הנשקפת מהעוררים באופן שמקים עילת מעצר.

26. לעניין העבירה על ס' 216(א)(4) ראוי להדגיש כי סעיף 13(א)(2) לחוק המעצרים עוסק בקיום "יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה" (ההדגשה הוספה). גם אם קיים חשד סביר ביחס לביצוע של העבירה לפי סעיף 216(א)(4) בדבר התנהגות שעלולה ברמה של ודאות קרובה להביא להפרת השלום, הרי שאין להסיק מכך שקמה עילת המסוכנות על פי סעיף 13(א)(2) לחוק המעצרים. בהקשר זה, יפים דבריו של השופט משה סובל, מבית המשפט המחוזי בירושלים בעמ"י 13-04-23834 מדינת ישראל נ' ראס (פורסם בנבו, 24.04.2013), לפיהם:

דא עקא, שהעבירה בה עסקינן, לפי סעיף 216(א)(4) לחוק העונשין, מתייחסת להתנהגות "באופן העלול להביא להפרת השלום". אין מדובר בהתנהגות העלולה לסכן את ביטחון הציבור או את ביטחון הפרט, לגביה קובע סעיף 13(א)(2) לחוק המעצרים עילת מעצר, אלא בהתנהגות העלולה להביא להפרת השלום, ולא הרי זה כהרי זה. ידוע שחוק המעצרים משנת תשנ"ו-1996 שינה מהדין שקדם לו בכך שהשמיט את הסיכון ל"שלום הציבור" כעילת מעצר (השוו סעיף 21(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, לסעיפים 13 ו-21 לחוק המעצרים). להשמטה זאת נודעת משמעות (ר' קיטאי סנג'ור "האומנם גניבת בקבוק בושם מחנות קוסמטיקה מסכנת את ביטחון הציבור? על מעצר חשודים ונאשמים לשם הגנה על ביטחון הציבור" עלי משפט ד' (תשס"ה) 325, בעמ' 326 ו-358). "המונח 'בטחון הציבור' דומה שהוא צר יותר במידה מסוימת מהמונח 'שלום הציבור'" (בג"ץ 6624/06 פשקו נ' משרד הפנים, [פורסם בנבו] מיום 13.8.07, פסקה ט(7)) (שם, פס' 9).

27. הדברים יפים גם כן לעניין העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. שכן כאמור מדובר ב"עבירת הפגנה" אשר קשורה אך ורק לאירוע זה ונובעת מההתנהלות הלא חוקית של המשטרה אשר פיזרה את ההפגנה שלא כדין. על כן, אין בנסיבות העניין לייחס לעוררים מס' 4 ו-5 מסוכנות כלשהי.

28. לפיכך, לא מתקיימת בעניינם של העוררים עילת מעצר, ומשכך לא הייתה כל הצדקה לשחרורם בתנאים.

ג. לחילופין: תנאי השחרור אינם משרתים תכלית ראויה ואינם מידתיים

29. מעבר לאמור לעיל, הרי שלא מתקיים כל קשר רציונלי בין ההרחקה מנצרת לעילת המעצר ככל שישנה כזו. שכן, כאמור לעיל, פעולות החקירה הסתיימו ואין מה לשבש עוד.

30. העוררים יטענו שההרחקה שלהם מהעיר נצרת אינה משרתת שום תכלית הנוגעת לעילת מעצר מסוג של שיבוש הליכי חקירה. הרי העבירה המיוחסת לעוררים אינה עבירה הקשורה לעיר נצרת ולתחומיה והייתה יכולה להתקיים בכל מקום. משכך, הרחקת העותרים מנצרת לא תעלה ולא תוריד לעניין הליכי החקירה. הטיעון בדבר העדרו של קשר רציונאלי כאמור מקבל חיזוק מהעובדה שהעוררת מס' 3 לא הורחקה מנצרת כולה אלא רק מאזור המעיין ותחנת המשטרה!

31. מסקנה דומה מתבקשת גם לעניין מעצר הבית שהוטל על העוררים מס' 4-5. שכן, העבירה המיוחסת להם הינה "עבירת הפגנה" כאמור. כך שהפרעה של השוטר המיוחסת להם, ככל שהתרחשה, אינה קשורה לזהותו של שוטר ספציפי או לעיר נצרת אלא אך ורק למסגרת של ההפגנה. משהאירוע הסתיים הרי אין הצדקה או קשר סיבתי להטיל עליהם מעצר בית בן 4 ימים.

32. כמו כן, נטען, כי ההגבלות שהוטלו על העוררים פוגעות באופן חמור, בלתי מידתי ושלא כדין, בזכותם לחופש התנועה. הגבלת זכויות היסוד של העוררים יכולה להיעשות אך במקרים של סכנה קרובה לוודאי לביצוע עבירה על ידם, דבר שאין לו תימוכין כלל וכלל. כדברי השופטת ביניש בבש"פ 2712/96 **הרשקוביץ נ' מדינת ישראל** פ"ד (2) 710, 705 (1996) "...הגבלת תנועה של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב-אישום, צריכה להיעשות במקרים חריגים ורק כאשר קיים חשש ממשי ומוחשי מפניו אם לא יוגבל בתנאים מתאימים". זאת ועוד, ככלל, יש להטיל הגבלות על שחרור ממעצר בטרם הגשת כתב אישום במקרים חריגים בלבד: "על בית המשפט לנהוג בזהירות ובצמצום שעה שהוא בא להטיל תנאים מגבילים, שיש בהם כדי לפגוע בזכויות החשוד בטרם התגבשו הראיות המקימות את החשד נגדו לכדי ראיות לכאורה המבססות אישום" (שם, בעמ' 710). דברים אלה חלים ביתר שאת על סמכות הקצין הממונה להטיל מגבלות כאמור.

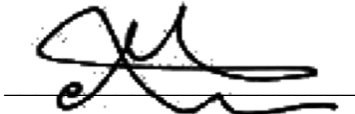
33. הלכה פסוקה היא, כי זכויות העצורים והחשודים, כמו זכויות הנאשם בפלילים, הינן זכויות יסוד חוקתיות, המעוגנות בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. פגיעה בזכויות העצור/החשוד מותרת רק אם הפגיעה עומדת במבחני פסקת ההגבלה של חוק היסוד. על בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת שניתן לו באופן דווקני ומצמצם על מנת להבטיח שהפגיעה בזכויות אלה לא תהא אלא בהתאם להוראות פסקת ההגבלה. חובה זו חלה גם על החלטות הקצין הממונה.

(ראו: בבש"פ 6353/02 מדינת ישראל נ' הפניקס הישראלי, פ"ד נז(1) 1, 3-4; ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי, (לא פורסם, 4.5.06); ע"פ 1301/06 עזבון המנוח יוני אלזם ז"ל נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, ניתן ביום 22.6.09)).

34. עוד יודגש כי הפגיעה של תנאים אלה בעוררים עצומה לאור מעמדה ומרכזת של העיר נצרת והתפקיד שהיא ממלאת בחייהם. בין היתר יצוין כי המטה של ועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי בישראל, אשר כאמור העוררים נמנים על חבריה, נמצא בנצרת.

35. יצוין עוד כי לעניין העוררת מס' 3, שהינה תושבת נצרת, ההרחקה שלה ממקום כה מרכזי כגון "המעיין" שבו מתרחשת על הפעילות הכלכלית והחברתית בעיר הינו תנאי לא מידתי.

לכן, בהיעדר קיומו של חשד סביר לביצוע עבירה כלשהי, בהיעדר עילת מעצר, בהיעדר קשר רציונאלי בין מעצר הבית והאיסור על הימצאות בנצרת לבין קיומה של עילת מעצר, ולנוכח הפגיעה הקשה בחופש התנועה של העוררים, ואף בחופש העיסוק שלהם, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות על ביטול התנאים המגבילים שהושטו עליה.

מאיסאנה מוראני, עו"ד

ב"כ העוררים

חיפה, 10.11.2023